

Opmerkingen naar aanleiding van wetsvoorstel in internetconsultatie van de Regeling tenuitvoerlegging bestuurlijke boeten en terugvordering onverschuldigde betalingen in verband met de herziening van het invorderingsstelsel

Namens het landelijk platform terugvordering en verhaal (meelezers: Roy/Andries/ Ruud/ Gerrit)

Het landelijk platform terugvordering en verhaal kan inzien dat de aanleiding voor deze wijziging is gelegen in een terechte wens van de ketenpartners UWV en SVB om meer maatwerk te kunnen toepassen en meer de situatie van de schuldenaar in ogenschouw te nemen.

Het landelijk platform is bekend met de volgorde die voor ogen staat waarbij stap 1 voorziet in een aanpassing van deze regeling en stap 2 in het harmoniseren van deze regeling voor de ketenpartners zodat deze ook zou gaan gelden voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk.

De opmerkingen van het landelijk platform terugvordering en verhaal hebben dan ook betrekking op stap 2 als deze regeling ook voor de gemeentelijke uitvoering zal gaan gelden.

Het platform heeft meegekregen dat het geenszins de bedoeling is dat deze regeling zowel een begrenzing aan de onder- als aan de bovenkant beoogt. Er zou dus daarmee ruimte ontstaan voor gemeentelijk beleid ten gunste van deze regeling en dat wordt toegejuicht.

Wat het platform onduidelijk vindt, hoe gezien moet worden als belanghebbende diverse vorderingen heeft die zo hoog zijn dat het niet te verwachten is dat deze afzonderlijk binnen 36 of 60 maanden zijn afgelost of na 10 jaar voor kwijtschelding in aanmerking kunnen komen conform het staande gemeentelijk beleid in deze. In die situatie kan het toch niet de bedoeling zijn dat de periode van uitstel een maximale periode kent die niet ten gunste komt aan de feitelijkheid van het niet kunnen aflossen binnen die tijd. Oftewel dat de regeling zodanige ruimte laat dat fraude weer gaat lonen hetgeen in tegenspraak is met de invoering van de fraudewet in 2013.

Het platform pleit er bovendien voor dat ook voor de ketenpartners UWV en SVB er een bepaling komt waarbij er een mogelijkheid bestaat mee te werken aan een schuldregeling als er een vordering is wegens schending inlichtingenplicht waarbij bij de vaststelling van de boete is bepaald dat er sprake is van geen, verminderde of gemiddelde verwijtbaarheid. Omdat die bepaling nu niet geldt voor wetgeving van UWV en SVB levert dat dan geen gelijkheid op in de uitslag als iemand vorderingen heeft bij zowel bijv. gemeente als UWV.

Bovendien is het platform het niet eens met de stelling dat er een noodzaak bestaat tussen een uniforme invordering onafhankelijk van de aard van de terugvordering. Daar waar sprake is van ondermijning en andere vormen van ernstige schending van de inlichtingenplicht is een verschil in de duur van de invordering en de inzet van de maximale afloscapaciteit gerechtvaardigd omdat bewuste fraude niet mag lonen.

Het platform is bovendien van mening dat de toepasselijkheid van artikel 3 van de voorgestelde regeling niet duidelijk is. Wat te doen bijv. als op voorhand duidelijk is dat de vordering niet in 36 maanden kan worden afgelost? Is dan artikel 3, derde lid, zo te lezen dat

- De eerste 36 maanden de volledige betalingscapaciteit wordt verlangd en daarna een lagere betaling dan de aflossingscapaciteit, of

- Is dan artikel 3 eerste lid niet meer aan de orde en kan er uitstel worden verleend (lees betalingsregeling worden getroffen) als de vordering in 60 maanden wordt afgelost. En waarom staat er dan in het derde lid : op een bedrag lager dan de volledige aflossingscapaciteit? Dit kan er toe leiden dat andere partijen niet zijnde UWV, SVB of gemeenten, deze ruimte gaan claimen. Per saldo lost dit dan niets op.

In artikel 1 onderdeel r wordt aangegeven dat niet als middel wordt aangemerkt het vermogen gebonden in de woning voor zover dit minder bedraagt dan het bedrag bedoeld in artikel 34 van de Pw. Bij een minnelijke regeling vinden wij dat begrijpelijk maar niet als er sprake is van beslag. Dit daar deze regel voor een commerciële beslaglegger met een concurrente vordering niet geldt en ook niet kan gelden. In het kader van eenduidigheid dient dit niet toegepast te worden.

En als laatste stelt het platform dat gemeenten er bij gebaat zijn indien de rekentool beslag die nu alleen nog gebruikt mag worden bij beslag ook gebruikt mag worden bij het treffen van een betalingsregeling bijv als de belanghebbende aangeeft een bedrag van € 25- maar te kunnen missen (zie letter D van het voorstel). Naar de mening van het platform is het gebruik van de rekentool om te komen tot een aflossingsregeling gelegitimeerd om de bestaanszekerheid van de debiteur te garanderen en daarmee tevens rekening te houden met het verminderde doen vermogen van debiteuren.